

ת"פ 1465/07 - מדינת ישראל נגד ספיר בוקשטיין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 1465-07 מדינת ישראל נ' בוקשטיין

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליו ביתן

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמה: ספיר בוקשטיין

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הריאות, הגיעו הצדדים להסדר דין במסגרתו הוגש נגד הנאשמה כתב אישום מתוקן והיא הودתה בעובdotיו, שאליה han עיקריה -

ע.ש. הינו פועל ליד 16... (להלן: "הפעוט"). הנאשמה שימשה כמתפלת של הפעוט מיום 17.02.17 ועד ליום 14.06.17 (להלן: "התקופה הרלוונטית"), ובמסגרת זו טיפולה בו בביתו באשקלון בעת שהוריו נעדרו מהבית. במסגרת תפקידה הייתה הנאשמה אמורה להשגיח על הפעוט, לדאוג לצרכיו היומיומיים, לבリアותו ולשלומו, והפעוט היה תלוי בה לשיפוק צרכי מחיהתו, ובכך הייתה הנאשמה אחראית על הפעוט, שהינו קטין חסר ישע.

במהלך התקופה הרלוונטית, ביצעה הנאשמה בפועל מעשי התעללות וכן תקפה אותו שלא דין וגרמה לו לחבלות של ממש. בתאריך 02.06.17 או בסמוך לכך, בעת שהפעוט שכב על גבי שמיכת משחק, הנאשמה השליכה עליו עצ嘲 פלסטיק קשיח, אשר פגע באפו וגרם לו לדימום. בתאריך 17.05.17, בעת שהפעוט ישב קשור בתרע העגלת שלו, הנאשמה הפילה את העגלת במתכוון ארצה, על ידי כך שהשעינה את הידית על הרצפה כמחלקה הקדמי של העגלת מונף באוויר והפעוט תלוי בה במאונר, רגליו מטה וראשו שטוט פנים. הנאשמה הפילה את העגלת בתנועה פתאומית, באופן שתואר לעיל, והותירה את הפעוט זמן מה במצב זה בוכחה. הנאשמה ניגשה למטבח וכשחזרה הרימה את העגלת בתנועה חרדה. במהלך התקופה הרלוונטית הנאשמה הפכה את העגלת כשהפעוט בתוכה, כמתואר לעיל, בהזדמנות נוספת.

בסמוך לתאריך 08.06.17 הנאשמה דחפה בכוח את אצבעותיה עמוק לתוך גרונו של הפעוט וחיכקה אותו בגרונו ובכך גרמה לו לחבלה - פצע בקשר הלשון, בגין הפגיעה נזקק לטיפול רפואי.

בתאריך 14.06.17, בעת שהפעוט ישב בעגלת, הנאשמה רכינה לעברו ודחפה את אצבעותיה לתוך פי, בעודו פורץ בצרחות בכיו, עד שدم זב מפיו. באותו הבוקר, בעת שהפעוט ישב בחיקת הספה על הנאשמה על הספה, הנאשמה קמה בפתאומיות, הניפה את הפעוט, הניחה אותו על גבו, על הרצפה, תפסה בישבונו, קיפלה את גוף

בכוח, גללה אותו כך שהוא נשען על קודקוד ראשו, ולחצה עליו בכוח כלפי הרצפה. לאחר מכן היה גללה אותו על הרצפה כשהוא נופל לאחריו על גבו וצורה בבכי, הניפה אותו באגרסיביות כשהיא תופסת במותני, והטיחה אותו בכוח לתוכה העגלה.

בהמשך, לאחר שהנאשמה חיתה את הפעוט ששכב על גבו על הספה, היה לחזה על גופו בידיה, וריתה אותו בכוח לספה.

כמו כן, במספר פעמים נוספות, בעת שהפעוט ישכב על גבו על הספה, היה דחפה את אצבעותיה לתוכה פיו במספר פעמים.

על יסוד הודהה הנאשמה בעובדות כתוב האישום המתוון, כאמור, היה הורשעה בעבירה של התעללות בקטין חסר ישע על ידי אחראי, לפי סעיף 368ג' סיפא לחוק העונשין תש"ז-1977, ובubeira של תקיפת קטין חסר ישע על ידי אחראי, שגרמה לחבלה של ממש, לפי סעיף 368ב' סיפא לחוק העונשין תש"ז-1977.

3. הסדר הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש.
4. בית המשפט הזמין תסוקיר נגע עבירה על הפעוט ומשפחותו ותסוקיר שירות המבחן על הנאשמה.

תסוקיר שירות המבחן

בתסוקיר שירות המבחן על הנאשמה צוינו בין היתר הדברים הבאים:

הנאשמת בת 25, רווקה. נעדרת עבר פלילי. מתגוררת בבית הוריה. סיימה 12 שנים לימוד. במהלך לימודיה עלו קשיים לימודיים וחברתיים. לא התגייסה לשירות צבאי ושולבה בשירות לאומי במעטם רב תכלייתי לילדים. עם סיום השירות הלאומי החלה לעבוד במשפחה פרטיה בו עבדה במשך כשנתיים. בהמשך, השתלבתה בקורס מטפלות, אחר כך עבדה במשך כחודשיים כמטפלת מחליפה במעטם פרטיה. לאחר מכן ועד לمعצרה טיפולה בפעוט, נגע העבירה. שלה אלימות זוגית בין הוריה, וגם אלימות מצד הוריה כלפי ילדי המשפחה. תיירה קשר תקין עם בני משפחתה, וקשר משמעותי עם אמה, אף מתקשה לשטאף באופן עמוק את הוריה. הנאשמת שלה פגיעות בעורורה וילדותה. שיתה כי בגיל 19 הוריה הפנו אותה לטיפול אצל פסיכולוגית פרטית על רקע מופנומתיה והיא טיפולה במשך שנתיים. עוד שיתה, כי ניהלה בעבר קשר זוגי במשך שלוש שנים, בו הייתה נתונה להתנהגות אלימה מצד בן זוגה, כולל אלימות מינית, התנהגות רכושנית, צמצום קשריה החברתיים ופגיעה בחופש שלה לבנות עם משפחתה. מסרה כי הוריה היו מודעים לקשר הבעית ו אף ניסו לשכנעה לסייעו. שיתה כי חוויתה פגיעה קשה מאד בזוגיות זו, שהותירה בה משקעים רגשיים.

שיתפה כי חווית המעצר הייתה קשה עבורה מבחינה רגשית. במסגרת החקירה הופנתה לבדיקה פסיכיאטרית על רקע מצבה הרגשי הקשה וביטויים לפגיעה עצמית. שלה כוונה לפגיעה עצמית.

היא שוחררה למעצר בית הוריה והוטל עליה צו פיקוח מעצר למשך חצי שנה. בנוסף, היה הופנתה לבדיקה פסיכיאטרית ולטיפול פסיכולוגי.

אשר לעבירות, מסרה כי טיפולה בפעוט מהיומו בן 4 חדשים ועד למעצרה, וכי חשה אליו קשר רגשי לאורך כל התקופה. התקשתה להסביר את מעשייה האלימים כלפיו, ותופסת אותם כחריגים בהתנהגותה. לדבריה, לאחר המעשים שיקרה להורי הפעוט לגבי נסיבות פצעיתו, והיתה עסוקה במחשבות ושאלות מודיע פעלה כפי שפעלה,

וחשה חרטה. כוֹם היא מביאה כאב וחרטה על הפגיעה בפערת, מבינה את הסבל הפיזי והרגשי שחוּש ומביעה דאגה למצוּן ולהשלכות אפשריות של פגיעהתו בו. חשה בושה על מעשה ומחייבת למחירים רבים שימושת בגינם. חוששת מהאפשרות שייגזר עליה מאסר בפועל.

שירות המבחן ציון כי בהליך הדרגי הנאשנת החלה לשתף בדפוסי התנהגות תוקפניים שהחלו להופיע אצל במהלך הקשר הזוגי הפגعني בו הייתה בעבר. תיארה כי התנהגותה מАЗ עצובנית, סוף התסכול שלא ירד והוא החלה להגיב באגרסיביות מול סובביה, ובעיקר מול בני משפחתה.

הנאשנת מבינה כי כוֹם לא תוכל לשוב ולטפל בילדים.

ציוּן כי מחוות דעת של הפסיכיאטר המחוּז עולה כי הנאשנת אינה לוקה במחלה נפש, כשירה לעמוד לדין ואחראית למעשיה. בחווות דעת פרטיט שנערכה לנאשנת על ידי פסיכולוגים מטעם המרכז הטיפולי והאבחוני לעברייני חוק "התחלת חדש" הומלץ לה להשתלב בטיפול רפואי. מגוריimi הטיפול שם נמסר, כי הנאשנת משתפת פעולה באופן מיטבי, וכי ניכרים בנאשנת מאפיינים פעילים של אשה מוכה שחוויתה חיזור אלים והתעללות פיזית ומינית בוטה. דווח כי הנאשנת חושפת מעולמה הפנימי, מגלה רצינות ומבטאת אחריות על הפגיעה בפערת, ובושה וחרטה כנים. ומביעה רצון ונכונות להמשיך בטיפול.

שירות המבחן סקר את גורמי הסיכון של הנאשנת להתקנות אלימה חוזרת והתרשם כי קיים סיכון ברמה בינונית להתקנות אלימה בעתיד ופגיעה אחרת. לצד זאת, נשללו גורמי הסיכון לשיקום הנאשנת וציוּן כי נראה שהנאשנת פועלת למען שיקומה.

שירות המבחן סבר כי יש לשקל עונש עם אפיק שיקומי, היכול צו מבחן למשך שנה וחצי, מאסר בעבודות שירות ועונשים נלוויים. הומלץ להימנע מלhattil על הנאשנת עונש מאסר בפועל, שיקטע את ההליך השיקומי בו היא מציה וויל לרוגריה ממשמעותית בתפקודה ובמצבה הרגשי.

טייעוני הצדדים לעונש:

1. ב"כ המאשימה טענה למתחם עונש הולם של 3 עד 6 שנות מאסר בפועל וביקשה להטיל על הנאשנת מאסר ברף התחתון של המתחם. היא הדגישה את הצורך להגן על שלומם של תינוקות ובפרט של תינוקות רכים בשנים. טענה, כי הערך החברתי המוגן הוא חובת הורים ואחראים על קטינים בשמירה על שלומם, בריאותם וسلامות גופם. טענה, כי ההחלטה מלמדת באופן עקבי כי חוסר אונים בטיפול בילדים נדחה לחloatין מפני חומרת המעשים ותוצאתם הנוראה. הוסיף, כי יש לתת משקל רב לשיקול ההרטעה. הפניה לפסיקה.

באשר לנسبות ביצוע העבירה, טענה כי מעשי הנאשנת אינם נמדדים רק במבחן התוצאה ושיש לתת משקל משמעותי לעצם הפסול והאוצריות בהתקנותה. הדגישה את פוטנציאלי הפגיעה בנפשו של הפעוט כתוצאה מעשי הנאשנת. הוסיף כי הנאשנת התעללה בפערת בביתו, והיתה אديשה לסלול ולביבו. טענה, כי אין בנסיבות הנאשנת וחוויות שהיא חוותה כדי להצדיק את מעשה האוצריים כלפי הפעוט. הדגישה כי הנאשנת הורשעת בסדרה של מעשים, שהתרחשו בימים שונים וטענה שיש להחמיר בעונשה. הפניה לסרטונים המתעדים את התקנותה של הנאשנת.

טענה כי יש להתחשב בחלוקת הבלדי של הנאשנת בעבירה, בנזק שנגרם, שכאמור היקפו ועוצמת השלכותיו לא ידועים בשלב זה, ובנזק המשמעותי שיכל היה להיגרם. ציינה בהקשר זה כי מעשה של הנאשנת פסקו בשל

גילוי המעשים על ידי הורי הפעוט. הוסיפה כי הקושי בחשיפת מקרי התעללות בחסרי ישע מוסיף מימד של חומרה למשעי הנאשמה. ציינה את הכחשתה של הנאשמת להאשמה שהותחו בה על ידי הורי הפעוט. טענה כי פוטנציאלי השיקום עליו הצביע שירות המבחן התעוור רק מתוך חששה של הנאשמת מהאפשרות שייגזר עליה מאסר בפועל. הוסיפה כי הנאשמת הייתה מודעת למעשייה והבינה את אשר היא עשו, וחווות הדעת שניתנו עליה שללו קשור בין פגיעה נירולוגית או קוגניטיבית כלשהי למעשים שביצעה. בנוסף הפנמה לסייע 40 ט(10) לחוק העונשין לפיו בקביעת מתחם העונש יש לשקל את האכזריות האלימות וההתעללות של הנאשם בגין העבירה או ניצולן.

אשר לנسبותיה האישיות של הנאשמת, טענה, כי הנאשמת הינה בחורה צעירה, ללא עבר פלילי, אשר נטלה אחריות על מעשייה וمبرעה חריטה. עם זאת היא מתקשה להסביר את מעשייה ומגדירה אותם כחריגים לה坦הלהה היומיומית. ציינה כי שירות המבחן העריך כי קיימת רמת סיכון ביןונית להtanhnogot אלימה בעתיד מצד הנאשמת נוכח קיומם של מאפייני התנהלות תוקפניים.

אשר להמלצתה העונשית של שירות המבחן טענה כי אין מקום לאמצעה. ציינה כי ההליך הטיפולי שתואר, כלל שיחות פרטניות עם הנאשמת ש�示רתן היא העצמת הנאשמת ופחות טיפול בדףוני האלימות הטבעיים בה, ולמעשה לא ברור מהן תוכנות ההליך השיקומי.

הפנמה לתסקיר נפגע העבירה, המתאר מצב בו רב הנסתור על הגלו, ולהתרשות עורכת התסקיר כי קשה לזהות בשלב זה בצורה מלאה את השלכות הפגיעה ונזקיה.

עטרה לאמצץ את מתחם העונש שהוצע על ידה, 3 - 6 שנות מאסר, ולגזר על הנאשמת עונש המצוobarף התחתון של המתחם, מאסר על תנאי ופיצויימשמעותי.

2. מתסקיר נפגע עבירה עולימ הפרטים הבאים- משפחת הפעוט מונה זוג הורים וארבעה ילדים בגילאי 10 עד שנה ושלושה וחודשים.

הפגיעה בפעוט נחשפה כאשר אביו הבחן כי הפעוט בוכה בזמן שהוא עבר למטרפת. הוא החליט לצפות במצלמה המותקנת בבית ונחשף לסתואציה בה הנאשמת פוגעת בפעוט. הוא המשיך לצפות ונחשף לאירועים נוספים. בעקבות זאת הוגשה תלונה במשטרת.

האם תיארה את הפעוט כילד שקט, שמח ובתווח, וכי לאחר הרחיקת המטרפת הוא נראה שמח ורגוע יותר. ציינה כי לא נותר נזק מבחינה פיזית, אך לא ניתן לדעת מהו הנזק הנפשי שנגרם ומהן השלכותיו. תיארה התנהלות מעט תוקפנית מצד הפעוט, אך אינה יודעת אם מדובר בהtanhnogot נורמטטיבית או תוצר הפגיעה בו. ציינה כי הם מתחילהם מעקב אצל פסיכולוג ילידים התפתחות. בנוסף הופנו לטיפול הידרותרפיה. בנוסף תיארה כי כל בני הבית עוסקים בנושא. אחותו של הפעוט שואלים על מה שקרה ומה שייה, ציינה כי גם הם מתוכנים לעבר הערכה פסיכולוגית. האם ספירה כי כל בני המשפחה המורחבת הושפעו מממשי הנאשمت, ציינה כי אמה הסתייעה בצדורי הרגעה. עוד ציינה כי גם כוים, דזוקא ברגעים שמחים, חשה בכאב עצום כאשר חושבת על מה שעבר על בנה. משפחתה נשאה מאוחדת ומלוכדת, והם מתמודדים עם המצב יחד ושיתפה כי כאשר הרגישה שהיא מתפרקת פעלת במהירות לקבל טיפול. אשר להליכים המשפטיים, מתארת הליכים מהירים. ציינה כי לעונש שייגזר על הנאשמת אין השפעה על סבלו של הפעוט אך ציינה כי מקווה שהנאשמת תידון למאסר ותקבל טיפול. אביו של הפעוט מעוניין שיחמירו בעונשה של הנאשמת.

עורכת התסקיר ציינה כי משפחת הפעוט מתמודדת כל העת עם חוסר הוודאות לגבי מה עוד קרה לפעוט ומה

הנזק שנגרם לו, ועם תחושות של תשכול וכаб. אירועי הפגיעה בפערת הפכו לחוויה המגדירה את המשפחה ומעסיקה אותם ואת סביבתם. ציינה כי כולם ההורים משקיעים מושבים רבים כדי להתרחק מהכאב, אך הם מבינים שלא יכולים באמת להעלים את הפגיעה ונזקיה מחיהם, ויצטרכו להתמודד עמה.

3. אמרו של הפעוט סיפרה בבית המשפט, כי הם פנו לנואמת לאחר שקיבלו עליה המלצות. חשה כי הנואמת שיטתה בהם לאורך התקופה. הציגה חזה של אישה נעימה ואוהבת. ציינה כי מדי פעם כשצפו בצילומות האבטחה ראו תמונה חיובית דזוקא. הציגה את הצעצוע אותו הנואמת השילכה על הפעוט, תיארה כי הנואמת דחפה לפיו של הפעוט אצבעות. ציינה כי המעשים המתוארים קרו בסמיכות של שבוע שבועיים, אך למעשה אין להם אינדיקציה כמה אירועים היו. הוסיפה כי הם חשיכים את הרוע של הנואמת ומרגשים בעצםם קורבנות. ציינה כי עברו טיפול פסיכולוגי ואמוריהם לשוב אליו, והפעוט משולב בטיפולים הידרותרפיים. ציינה כי עלות הטיפול הוא 250 ₪ לחצי שעה. ציינה כי קיימות השלכות כלכליות נוספות.

4. ב"כ הנואמת טען כי שניים מהמעשים המתועדים בסרטוי מצלמת הבית, אותם הציג בפני בית המשפט, הם המעשים הייתר חמורים מבין המעשים בהם הנואמת הורשעה. הוא ציין את הקשר הטיפולי של הנואמת עם שירות המבחן וציין שהנאemptה עברה גם טיפול פרטי. הגיע דוח של קרימינולוגיה שטיפלה בנואמת.

טען שהנאemptה נפלה קרובן לניצול מיני של בן זוגה. יכולותיה הקוגניטיביות נמוכות. היא מביעה חרטה ומתקשה להסביר את מעשהה. הנואמת עברה בדיקות מkipot, כולל סריקת מוח, ולא נמצא כל ממצא מוחי היכול להסביר את התנהגותה של הנואמת. הנואמת לא מבינה מדוע היא פעלה כפי שפעלה ותיארה את הרגשותה כאלו "נכנס בה שד". הנואמת מביעה צער על מעשהה. אין מדובר במעשי אלימות קיזוניים ובסתופו של יומן נזק שנגרם לפעוט איננו חמום. הפנה לתפקיד שירות המבחן המתיחס לסייעיו השיקום של הנואמת ובירך לאמץ את המלצתו העונשית. טען כי מתחם העונש שהוצע על ידי התביעה מוגזם וכן גם תיאורי התביעה בטיעוניה לעונש. ושהഫסקה שהוצגה על ידה מתיחסת למקרים חמורים בהרבה מעניינו. הגיע מכתב המלצה על הנואמת ואסופה מסמכים רפואיים.

5. הנואמת סיפרה כי לפני כ- 4 שנים היא עברה התעללות קשה ולא שיתפה בכך איש, וזה התפרץ ללא רצונה על הפעוט. מודעת לפסול שבמעשה, וביקשה להתנצל בפני הוריו של הפעוט.

דין והכרעה

1. חלק מהAIRUEIM שעליים הנואמת נותנת את הדין, מתועדים בדיסק שהتبיעה הגישה לתיק בית המשפט במסגרת טיעונית לעונש - תע-1, המכיל קטעי סרטים שצולמו בצלמה שהותקנה בבית על ידי הורי הפעוט. AIRUEIM מסוימים נראהם בסרטים בשלמותם, בבירור, ובאחרים ניתן לראות הפעלת כח מצד הנואמת כלפי הפעוט, באופנים שונים, אך לא ניתן לראות בשלמות את מעשה הנואמת ואת האופן המדוקן בו תקפה את הפעוט. מכל מקום, סרטים אלה מאפשרים להתרשם בצורה טובה ואמינה מסביבת ההתרחשויות, התנאים אשרו במקום עובר למשדי הנואמת, התנהגות הנואמת לפני, בזמן ולאחר המעשים, טוב מעשה כלפי הפעוט, עצמתם, והשפעתם המיידית והפוטנציאלית על הפעוט, והם תורמים לשרטוט קווי גבול מדויקים יותר וקרובים יותר למציאות, של התמונות העולות בדמיון מקריאת התיאור המילולי של מעשי הנואמת בכתב האישום.

- .2. המעשים המתוארים בכתב האישום המתוון, בהם הודהה הנאשמה, כוללים, השלת חוץ עשו פלטיניק קשה על פניו של הפעוט; הפלת העגלה ובה הפעוט לרצפה והרמתה, בתנועות חדות, במספר הזדמנויות; דחיפת אצבעות בכח לעומק גרכנו של הפעוט, במספר הזדמנויות; הנפת הפעוט וכיפוף גופו עד למצב בו הוא נשען על עורפו בלבד ואחר כך על קודקונו, והפעלת לחץ על גופו במצבים אלה; הנפתו באגרסיביות והטחתו בעגלה; וריטוקו בכך תוך הפעלת כח עליון.
- .3. באירועים המתועדים בסרטוי מצלמת הבית, רואים שמעשי הנאשמה נעשים ללא כל סיבה נראית לעין. הפעוט שקט, לא מתרחש דבר יוצא דופן, אין כל טריגר חיוני, ופתאום הנאשמה קמה ותקפת את הפעוט.
- .4. בזמן האירועים הפעוט היה כבן 9-8 חודשים. גיל רך, פגיע ושביריה, בו הנפה, הפלת, לחץ, הנעת חזזה של איברים, בצורה בלתי זהירה, כל שכן בצורה כוחנית ואלימה, עלולים לגרום נזקים משמעותיים, נכויות חמורות ואףלו מוות. כל בר דעת, ובוואדי מי שהוכשר לטפל בתינוקות, יודע זאת.
- .5. תינוק הוא בראש ובראשונה אדם, גם אם הוא עדין קטן מאוד. פגיעה בגופו ובנפשו פוגעת באותו ערכיהם הנפגעים מפגיעה בכל אדם, כאמור, שמירת הגוף, שמירת החיים, והזכות לחיות בשלווה מבלי להיפגע על ידי אחר. בהתחשב בගילו הרך של הפעוט, בחוסר הישע שלו, ובஹות הנאשמת המתפלת שלו, שאמורה להשגיח עליו, לדאוג לו ולטפל בו, הרי שמעשי הנאשמת פגעו גם בערך האמון במטפלות, החמלת כלפי תינוקות והאחריות כלפי הפעוט והוריו.
- .6. בנסיבות המקרה, מידת הפגיעה בערכיהם האמורים הינה רבה. מדיניות הענישה בעבירות אלימות משמעותית בכלל ובפרט כלפי תינוקות חסרי ישע, הינה של החמרה מובהקת.
- "העבירות אותן ביצע המערער הן חמורות מאוד, והן נגעות באכזריות שאין לה שיעור. המערער שפרק חמתו על תינוק רך בימים, חסר ישע, הפליא בו את מכותיו, חבל בו ומנע ממנו טיפול רפואי לתינוק במועד... מעשי של המערער מהווים ענישה מחמירה שהיה בה כדי להרתיע את המערער ושכמותו מפני שימוש בכוח אכזרי כלפי חסרי הגנה וחסרי ישע. מדיניות ענישה זו הובירה לא אחת בבית משפט זה.." ע"פ 6095/06 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.12.2007)
- .7. הלכה ל谋שה, העונשים המוטלים על תקיפות משמעותית של ילדים קטנים, כוללים מסר לתקופות של שנים.

בע"פ 200/13 **שמעאל ברמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.02.14) המערער נותר לבדוק בבית עם בתו בת ה- 5 חודשים. בשלב מסוים היא החלה לבכות ובתגובה לכך הוא **טלטל** אותה בחזקה מספר פעמים והטיח אותה בעוצמה רבה בקיר. **היא נפלת על הרצפה** והמערער הרימה והטיחה פעם נוספת, בעוצמה רבה, בקיר. התינוקת איבדה את הכרתה, והסתבר שנגרמו לה שברים רבים בגולגולת, דימומיים מוחיים ובצקת מוחית. בזמן אשפוזה בבית החולים נשקפה סכנה לחייה. היא נותחה לצורך הכנסת נקז למוחה והועברה למחלקת טיפול נמרץ ילדים. לאחר מכן היא נותחה פעם נוספת להפחחת הלחץ התוך גולגולתי ושמירה על יציבות נשימתה. ומază האירוע ועד למועד הגשת כתב

האישום היא נותרה בבית החולים במהלך טיפול נמרץ ילדים.

המערער הורשע, על יסוד הודהתו, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות חמירות. בית המשפט המוחזק קבע כי מתחם העונש ההולם **למעשי הנאשם נع בין 4 ל- 7 שנות מאסר** וגזר עליו **5 שנות מאסר בפועל** ומאסר על תנאי.

בית המשפט העליון דחה את העrüור וקבע-

"לאחר שבchnerתי את כלל הנסיבות, עינתי בחומר הרוב שצורך לעrüור, והזנתי בקש רב לטיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה, כי גם שהעונש אשר הושת על המערער אינו קל, הוא אינו סוטה, ואורה מהותי, מרמת העונשה שנקבעה במקרים דומים, ולכן דין העrüור להידחות..."

ובהמשך, בפסקה 17, "**המתחם שנקבע על-ידי בית משפט קמא הינו סביר ומואزن, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ולתוציאותיה...**".

בע"פ 7953/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 13.06.27) חובר במערער שהתביעה טענה כלפי כי הוא **אחז בבנו התינוק, שהוא בן 7 חודשים, טלטله אותו בעוצמה, הטיח את ראשו במיטה, היכה בראשו וסתם את פיו**. כתוצאה לכך הילד איבד את הכרתו, הקיא, ובמשך שעות רבות היה בהכרה חלקית. לעומת זאת, הוא נלקח לבית חולים שם נמצא כי הוא עבר טלטולים במספר אירועים ואלו גרמו לו דימויים ת悠 גולגולתיים מרובים ודימומיים מרובים בקרקעיה שתי העיניים וכתוצאה מהפגיעה הפיזיולוגיות והנוירולוגיות שנגרמו לו הוא איבד את מאור עיניו.

בית המשפט המוחזק קבע כי **בנסיבות מסוימת** המערער **טלטל את בנו** וגרם לו נזק נרחב בעיניים, כולל היפרדות של הרשתית - אך לא יחס לו את האחריות הישירה והבלתיית לגרימת העיוורון - ובהתאם לכך הרשיעו בעבירה של **תקופת קטן או חסר שע הגרמת חבלה חמורה**. בנוסף, המערער הורשע באוומים על המתлонנות, כי אם לא תינsha לו, לא יניח לה ויהרוג אותה ואת הוריה.

בית המשפט המוחזק גזר עליו **ארבע וחצי שנות מאסר בפועל** ומאסרים על תנאי.

בית המשפט העליון דחה את עrüורו על חומרת העונש, תוך שהוא קובע כי "הairoע המזעزع של טלטול הקטן ביום 10.3.21, כשהוא לבדו, מצדק את העונש שהוטל על המערער".

בע"פ 1836/12 **קריסנה נריינה נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 01.06.2012) המערער, עובד זר מהודו, שימש כמטפל סיועדי של גבר יליד שנת 1930, חסר ישע שמחמת גילו, מחלתו ומצבו הוגפני והנפשי לא היה מסוגל לדאוג לצרכי מחיהו, לבראותו ולשלומו. **במהלך שבועיים תועדה התנהגות תוקפנית וכוכנית של המערער כלפיו, ככלא כל הצדקה ותוך ניצול מרותו הטיל עליו אימה, גרם לו כאב, סבל והשפלה**. פעם אחת המערער זרק את המטופל על הספה, דחף אותו מספר פעמים, תפס אותו בידו השמאלית ועיקם אותה, תוך כדי גרימת כאב וסבל. בפעם אחרת, בשעה שהמטופל ישב על כסא גלגלי, המערער תפס את ידו בחזקה, בעט בו מספר פעמים ברגליו, וגרם לו לכאב ולסבל. בפעם אחרת המערער איים עליו בתנועת אגרוף על מנת להטיל עליו אימה. במועד אחר, בשעה שהמטופל ישב על הספה, המערער תפס אותו בשתי ידייו והיכה אותו בפניו באמצעות ידיו וכן גם באמצעות ידיו של המטופל עצמו, כשהumaruer אוחז בהן בחזקה, הכל תוך כדי

గրימת CAB וסבל. בית המשפט גזר עליו **14 חודשי מאסר** בפועל.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"דין הערעור להידחות. **עונש של 14 חודשי מאסר בעבירות שכאה,** כלל איננו חמוץ. אכן, למעערר בעיות וקשיים מבית, בהוזן; ואם אכן לא עבר הכשרה כנדרש אצל התאגיד שהעסיקו, הדבר הוא חמוץ ומחייב את הגורמים הרלבנטיים במשרד הפנים לחקור ולדרשו בדבר זהה. ברם, אין בכלל אלה כדי להצדיק תקיפה שczו, חוזרת ונשנית, בניסיבות מחמיירות, כלפי נ"ז, Zukunft חסר ישע; או להפחית מן האחריות. כל בן אונוש מطبع בריתו מודע לפסול שבעמואה, גם מבلغדי הכשרה מקצועית. הכוור וההשלמה, הפגיעה והכאב, מחייבים גמול עונשי הולם"

ובהמשך-

"חברה נבחנת בדרך שהיא מטפלת בחסרי הישע שבקרבה, זקנים וילדים בפרט. במדינת ישראל קיימת תופעה נרחבת של קשיים, הן במוסדות והן בביתם, אשר נעזרים במטפלים. עשוי תקיפה ואלימות של מטפלים כלפי מטופלים ככל קשים לגילוי, בשל העדר יכולת פיזית או نفسית של קורבנות העבירה להתלונן על הנעשה בהם בחדרי חדרים. כאשר מגעים מקרים שכאה ראוי שיזכו, אם כן, לمعנה שיפוטי הולם לפיו לא ניתן להשלים עם מעשי אלימות, השפלה וניצול של קשיים אלו בידי מטפליים. חשוב שבתי המשפט יעבירו מסר ברור, נחרץ וחד משמעו שיש בו התוויה של נורמות התנהגות ראיות והצבת הגדר שמעבר לה אותן התנהגויות הן פסולות ואסורות.

בע"פ 6446/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (אתר הרשות השופטת, 26.10.09) המערער-ילד 1977 נושאABELSHLOSHA ILDIM KATPINIM, הוגש בעבירה של חבלה חמורה הבנשית מחרירות. על פי מהתו ארכטבה האישום, המערער שהוא עמברתו הtinyok, בת 7 שבועות. בשלב מסוים היא החלה לבכות, ונסיונית להאיכלה ולהרגיעו הלאצלחו. המערער, אשרחש תסכול מהמצב, **אחזחזקה בভিত্তি החלטה שלהתינויקות בקריסטול הונגע אותה.** **משלאפסקה לבכות,** הטיח את ראשה בברק הירושלמי שפעמים. כתוצאה מהמעשה הנגרם מהתינויקות נקימצחים מרים הכללים שברקו ייגול גלגולתיים; דימומיסתחתה קромה העכבי שי ובאותה מציאות של להמוות; דימומברק רוק פטלה העורף; פצע שופר ברק השמאלית; דימומיסתת עורי יסבב תחזה ודימומיסתת עורי יסבב קריסטולים. מששב הרעיה תוהביבה, אסר עליה המערער לפנות לעזרה רפואי; והשיג עלי השלאות הנקראן, וركב בוקה מהחרת, בצתת המערער, לקחה האמתה tinyok תמלמרפה. צוין, כי למערער רקע פסיכולוגי קשה והוא סובל מבעיות נפשיות, והוא חווה אשמה ובושה ומודע לחומרת מעשי. שירות המבחן ציין כי הוא שולב בטיפול ונתרם ממנו, והמליץ להטיל עליו מאסר בעבודות שירות וצו מבchan.

בית המשפט המ徇ז הטיל על המערער **33 חודשי מאסר בפועל**, ו- 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים.

בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך שהוא מציין כי יש חשיבות להרתה הולגמול, וראוי יצאה הקול שאיל שאות פגיעות בקטינים, ובודאי טיניקטים, שהמחסרי ישעמכל כל זוקוקים להגנה.

בע"פ 5986/08 **אהובה כחלון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.10.08) המערער היה הבעלים,

המנהלת והגנתה של גנילים באשקלון. נטען כי **המעעררת התעללה, גופנית ונפשית, ברבים מילדי הגן**. וכך לדוגמה, היא נעה להוציא ילדים בכח בכניסותיהם כאשר היא מושכת אותם בחזקה בידיהם; משכה בשער ראשם; דרצה מהם לשפט זקוף, תוך הדיפת ראשם בכח כלפיו הקיר; זרקה נעלם לעבר הילדים; נקשה עם אצבעותיה בראשם של הפעוטות; הטילה ילדים לעבר מזרון; ואמצצעי ענישה נשאה להחזיק ילדים בחדר חשור שמשמש לאחסון מזרנים. כן נטען, כי בחלק מהמקרים נגרמו לקטינימום חבלות. המעררת נדונה **לא-18 חודשים**, 12 חודשים מסר על-תנאי, והוא חובה לפצות כל אחד מהקטינים בהם עסוק כתוב האישום, בסכום של 3000 ש"ח.

בית המשפט העליון דחה את העrüור וקבע-

"המעעררת נטלה על עצמה תפקיד שספק אם יש אחראי ממנו - לחנוך ילדים וילדים שאין רכים מהם בראשית דרכם. זהו תפקיד המחייב את העוסק בו למיננות, נשמה-יתרה, ובעיקר אהבה וסבלנות שאין להן קץ, כי הרי מדובר בילדים שחילקו אף טרם למדו לבטא את עצמם. למקרה הדאבה, נדמה כי המעררת נעדרת כל אותן כישורים, ובמקום להעניק לפעוטות אכמנה חמה ואוהבת, היא הפכה את חייהם של ילדים מהם לטיוט מתמשך. בנסיבות אלו אין בעונש שהוות על המעררת חומרה כלשהי, אדרבא, היא עונש זה לנגד עיניהם של כל מי שմבקש לעסוק בחינוך, ובמיוחד בגיל הרך, כדי שמעשיים מסוג זה לא ישנו."

בע"פ 9095/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.12.2007) המערער, שרגץ על בנו התינוק בשל בכיו, **טיח אותו בחזקה אל הקיר, שבר את ירכו הימנית ומנע הגשת טיפול רפואי לבנו במשך ימים**. במקורה אחר היכה בחזקה את התינוק בפניו וחלב בידו הימנית, גرم לו שטפי דם ושריטה בפנים. בהזדמנויות אחרות, היכה את בנו הקטן האחיר והשליך עליו חפצים שונים. בית המשפט המחויז גזר על המערער עונש מסר לריצוי בפועל לתקופה של **ארבע וחצי שנים**.

בית המשפט העליון דחה את העrüור וקבע-

"העבירות אותן ביצע המערער הן חמורות מאוד, והן נגעות באכזריות שאין לה שיורר. המערער שפרק חמתו על תינוק רך בימים, חסר ישע, הפליא בו את מכוחו, חבל בו ומנע מעת טיפול רפואי לתינוק במועד. בנסיבות שהוא מבקש להביא בחשבון העונש לפחות לקולא אין בשום אופן כדי להצדיק התערבות בעונש שנגזר עליו. מעשי של המערער מחזיבים ענישה מחמירה שהיה בה כדי להרטיע את המערער ושכמותו מפני שימוש בכוח אכזרי כלפי חסרי הגנה וחסרי ישע. מדיניות ענישה זו הובירה לא אחת בבית משפט זה, ובית המשפט המחויז לא החמיר יתר על המידה בעונשו של המערער. למעשה, הוא **הקל עליו**".

בע"פ 4303/06 **אולסיה טויטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.10.2006) המערערת, אם לשלווה ולילדים, והמערער, בן זוגה, היכו את התינוקת של המערערת כך שהמעעררת גרמה לכיה באמתה של התינוקת באפר סיגריה, והמערער נשך אותה וגרם לה המטומה בירכה השמאלית. בנוסף המערער נגע במספר הזדמנויות להרדים את התינוקת במכות על גבה, ישבנה וכתפיה וגרם לה המטומות. המערערת ידעה כי המערער מרדים כך את התינוקת, ואי אפשרה לו לעשות כן, כיוון שלא הצליחה להרדימה. המערער לאלקח את התינוקת לקבלת טיפול רפואי אחר שנפלה עמה במדרגות וידה של התינוקת התנפחה, חרב ידועה כי יש צורך

בכך; וכשהתינוקת הובאה לבית חולים, התברר כי אחד השברים גרם לעיוות ביד. והמערערת הותירה את ילדיה בהשחת המערער הגם שידעה כי הוא מכח את התינוקת, והתירה לאמה ליטול את הילדים לטיפולים, אף שאמה אלכוהוליסטית והיא סקרה שאינה יכולה לטפל בהם כיאות.

המערערים הורשו, על פי הودאותם, בעבירות של התעללות בקטין או חסר ישע ובתקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה חמורה, והמערערת גם בהזנחה ילדים והפרת חובה של הורה לקטין. וכןmeno לשלווש שנות מאסר, מהן אחת לריצוי בפועל ושתיים על תנאי, בגין תקופת מעצר.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"אכן, המדבר בסיטואציה טראגית. אנשים שלא עברו פלילי וביהם אם, הידרכו לעבירות נגד החלשים ביצורי אנוש, ילדיה הקטנים של האם ותינוקתה. באת כוח המערערת טענה בקשרו כי העוני והמצוקה הם הרקע לעבירות. אכן, המצוקה והעוני הם למרבה הצער אורחן קבוע בחלים בחברה הישראלית, אך אי אפשר להצדיק, גם נחם, פגעה ילדים. דבר זה נותר ללא הסבר, וגם אי אפשר להסבירו. כבר אמרה מלהו של בית משפט זה בע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 145, 177 (השופטת - כתארה א' - בינוי) - כי **"קשה להעלות על הדעת נסיבות שבן יימצא צidak למעשה התעללות"**. גם תסקרי שירות המבחן בשני התקאים אינם מעודדים. נראה לנו כי בית המשפט קמא איזן נכונה את השיקולים הרלבנטיים, תוך הדגשה, המוצדקת בנסיבות, של ההרתעה והמסר כי בעבירות מעין אלה תינקט יד מחמייה. נזכר כי המדבר בעבירות של אלה עונשיהם בחוק העונשין: העבירות של התעללות בקטין או חסר ישע (סעיף 368 סיפה לחוק העונשין) ושל תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה חמורה (סעיף 368(ב) סיפה לחוק) עונשן המירבי הוא מאסר תשע שנים, עבירות הזנחה ילדים (סעיף 362 לחוק) והפרת חובה של הורה לקטין (סעיף 323 עם סעיף 337 לחוק) עונשן שלוש שנים.ברי שعبירות אלה מחייבת במקרים המתאימים מאסר מאיורי סוג ובריח; עינינו הרואות כי המחוקק קבוע לעבירות אלה עונשים חמורים בהרבה ממה שנגזר במקורה דן."

בע"פ 727/01 בדרכנה על נ' מדינת ישראל (פורסם בנובו, 01.09.2003) הורשע המערער, לאחר שמייעת ראיות, בעבירה של **התעללות בקטין**, לפי סעיף 368ג לחוק העונשין. על-פי הממצאים שנקבעו בהכרעת הדיון, במהלך מריבה עם אשתו, **הוציא המערער את בתו, שטרם מלאה לה שנה, ממיטתה והשליכה לרצפה. לתינוקת נגרם נזק אשר רק בדרך נס החילימה ממנו.**

בית המשפט המחויז גזר על המערער **7 שנות מאסר בפועל** ושנתיים מאסר על תנאי.

בית המשפט קיבל את הערעור על חומרת העונש וקבע-

"**העונש שנגזר על המערער, אף כי עונש המאסר בפועל מתקרב לעונש המירבי הקבוע בחוק בגין העבירה שהורשע בה, איןנו חמור בהתחשב בחומרת מעשהו ובעוורו הפלייל שמאופיין בעיקר בעבירות אלימות. עם זאת, אנו לדי מסקנה כי נוכח התהילה שעבר המערער לקראת שיקומו, והצדדים שנתקט כדי שיבצאו מן הכלא יהיה מסוגל לרשן את נתיתו לאלימות, יש בהם כדי להצדיק הקלה מסוימת בעונשו, כדי לעודדו להתמיד בדרך שעלה עליה. אשר על כן, החלטנו להקל בעונשו של המערער במידת-מה, ולהפחית 9 חודשים מתקופת המאסר בפועל שנגזרה עליו. עונש המאסר על תנאי יעמוד בעינו.**"

בת"פ (ו-מ) 23558-05-17 **מדינת ישראל נ' יлемה טמוראדה** (פורסם ב公报, 09.11.17) הנאשמה הורשעה, על פי הودתה, בעבירות **התעללות בקטין חסר ישע** ובعبارة של **תקיפת קטין חסר ישע**. כמפורט בכתב האישום, הנאשמה הועסקה ממפללת סיועית לקטינה כבת 16.5 הסובלת משיתוק מוחץ, עיורון, אפילפסיה, המרתחת לכיסא גלגלים, ברמה של פיגור שכליBINONI-NMOK. הנאשמה הועסקה במשך כעשר שנים ממפללת סיועית של הקטינה. ביום מסוים, במשך שעתיים, הנאשמה התעללה ותקפה את הקטינה, בעוד הקטינה שוכבת במיטתה חסרת אונים. הנאשמה נהגה בה בברוטליות, הכתה אותה בראשה, בפניה, במנשעתה, צבטה אותה בחזה, ברגליה, בירכיה ובמנשעתה וכן הכתה אותה באגראפים בפניה. הנאשמה התעללה בקטינה באופן רציף במשך כשבועיים ורבע והמעשים נעשו בתדריות של דקotas בודדות, לעיתים שנית בודדות, בין אקט אלים אחד לשניים, כשבעים פעמיים. כתוצאה מעשייה של המתлонנת נגרמו לקטינה שטפי דם בירכיה, סטור למפשעתה וסימן אדום ברגלה השמאלית. התביעה טענה למתחם עונש הנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר. בית המשפט קבע כי המתחם הראוី בנסיבות מקורה זה אמרו להיות גבוה מהמתוחם לו עתרה התביעה, וכך גם העונש הראוី לנאשמת וזאת משום שימוש האקרים דוחקים הצדה את נסיבותה האישיות. עם זאת, לאור עמדת התביעה לעונש, **הוטלו על הנאשמת 3 שנות מאסר.**

8. רוב המקרים שנדרנו בפסק הדין שהובאו לעיל, אינם מאד דומים לעניינו. בחלק מהם הפגיעה שנגרמו חמורות הרבה יותר. ואולם, יש אלמנטים מסוימים משותפים בין עניינו לבין חלק מהמקרים האמורים, ומרכיבים מסוימים במעשה הנאשمة כאן חמורים יותר מ אלה שהיו בחלק מהמקרים הנ"ל. כך למשל, המרכיב של החזרתיות על המעשים והמרכיב של המובהקות הפוגענית שלהם, ביחס למשל לטלטול חד פ униקי קצר. מכל מקום, הסקירה שהובאה נותנת מושג על קווי המסתגרת של הענישה שהוטלה במקרים שונים של אלימות כלפי חסרי ישע והוא מאפשרת למקם את עניינו, מבחינת חומרתו, ביחס למקומות שתוארו.

9. תינוק רק הוא יכול ליצור חסר ישע במלוא מבנן המושג. תלותו באחרים מוחלטת. מלבד פעולות פיזולוגיות בסיסיות, הוא איננו יכול לבצע שום פעולה בעצמו והוא זקוק לטיפול והשגחה כוללים ומתמידים.

מי שמקבל עליו לטפל בתינוק, מתחייב, מוסרית ומשפטית, כלפי התינוק וככלפי מי שמסר לידי את הטיפול בו, לדאוג לשלוומו ולצרכו של התינוק ולשמור עליו מכל משמר.

פגיעה מכונה בתינוק על ידי מי שאמור לטפל בו, היא בבחינת בגידה בתינוק ובהוריו.

10. תקיפת תינוק רק היא מעשה המנגד לרגש האנושי הטבעי. ההנחה היא שאדם "נורמלי" לא יעשה דבר זהה ושמי שעשו דברים כאלה הוא "לא נורמלי". ואולם, לא אחת קורה שאנשים "נורמליים" פוגעים בצורה חמורה בתינוקות, וכך, ההגנה לא טעונה שהנאשمة איננה אחראית למעשה וההנחה היא שהיא אחראית למעשה. מעבר לכך, ההגנה ציינה שהנאשمة עברה בירור רפואי מكيف שתוצאותיו שללו כל ממצא גופני היכול להסביר את התנהגותה התוקפנית כלפי הפעוט. הנאשמה הודהה בעבודות כתוב האישום המתוקן שהוגש נגדה ויש להתייחס אליה כאשר מי שפעלה מתוך בחירה ובמודעות לטיב מעשיה ולחיצאות העולמות לנbow מלהם.

.11. לו היה מדובר על אפיודה אחת של התפרצויות זעם כלפי הפעוט, שמיד לאחריה הנאשمة הייתה משתפת את חוריו הפעוט במה שקרה, מפסיקת את עבודתה כמטפלת ופונה לעזרה מקצועית, ניתן היה לשמעו טענה שלה כי היא אינה יודעת מה קרה לה ומה גرم לה לתקן פתאום את הפעוט. אולם הנאשمة תקפה את הפעוט פעם ועוד פעם ולמרות שהיא מודעת להתפרציותה האלימות כלפי היא המשיכה בעבודתה כמטפלת שלו, תוך שהיא משקרת להוריו לגבי נסיבות פצעתו (ראה דברי הנאשمة לשירות המבחן), עד אשר הוריו גילו את הדבר והפסיקו את עבודתה.

.12. אשר לנسبות ביצוע העבירות-

מעשי התקיפה של הנאשمة לא היו מתוכננים, במובן זה שהיא לא תכננה מראש לתקן את הפעוט. אולם הם חזרו על עצמו, בצורה צזו או אחרת, מספר פעמים, כולל במקרים שונים, והנאשمة יכולה לחזות ממעשה ולא עשתה כן.

הנאשمة ביצעה את מעשה עצמה, בלבד, ללא השפעת אחר עליה.

מעשי הנאשمة גרמו לפעות כאב, אי נוחות פיזית ובהלה. פעם אחת היא גרמה לו לדימום באף ופעם אחרת היא גרמה לו לפצע בקשר הלשון, שהצריך טיפול רפואי.

הדברים הבאים, הכתובים בתסקיר נפגע עבירה שהוגש, נתונים מושג לטיב הנזק שנגרם ולזה שיתכן ונגרם לפעות -

"פגיעה המטפלת בע' התרחשה בביתו, במקום שאמור להיות מבצרו הבתו ועם מטפלת, אשר אמונה על בוחנו ורוחחו השבריריים, מעצם גילו. תחושת המוגנות והבטחון אצל תינוקות נובעת הן מהמרחב הפיזי של הבית והן מהדמויות המשמעויות (לרוב ההורים), המספקות את צרכיהם הפיזיים והרגשיים. במקרה שלנו, ע' נפגע בתוך ביתו, על ידי דמות בה היה תלוי, שעות ארוכות בכל יום, בשלב כה ראשוני של חייו וללא כל יכולת להגנה עצמית. אין ספק כי פגיעה ללא מילימ ז"ו, טלטלה את עולמו של ע' ותרמה לעיצובו ולהתפתחותו... מיום חשיפת הפגיעה עבר מספר מועט של חודשים ולפיכך... קשה עדין להזות ב;zורה מלאה את השלכות הפגיעה ונזקיה ואת ההסתמימות עם ההלם והטרואה שעברו ע' וכל בני משפחתו. יתכן כי עם הזמן שיעבור, ניתן יהיה לראות מאפיינים בולטים נוספים, הקשורים לפגעה זו. ولكن, כתע כל שניית הוא להתרשם מדברי ההורים ואנשי המקצוע המלויים אותם. אלו מתרשים כי על פניו ו מבחינה פיזית, מצבו של ע' תקין... יחד עם זאת, סימפטומים רגשיים ונפשיים הינם חמוקמים יותר. כך למשל, התנהגותו לעיתים תוקפנית וחרדה מטפלת חדשה, יכולים ללמד על הטרואה הרגשית, הסערה בעקבות מעשי התעללות וחוסר איזון ובוחן, כתוצאה מכך. בנוסף, האירועים התרחשו סביר כל המופיע בתחום של חרדה הנטישה, המתאר מצב פסיכולוגי בו התינוק חש חרדה קיצונית הנובעת מפרידה ממושא הקשר הרגשי וההתקשרות. תהליך זה הינו חלק מההתפתחות תקינה אוירע טראומתי עשוי ליצור סטייה מוגנת התפתחותי זה, להעצים את חרדה ולגרום להסתמימות חריגה של התינוק עם מצבים אלו."

גilio מעשי הנאשמה כלפי הפעוט, טלטל בצורה קשה את חורי הפעוט ואת בני משפחתו הקרובה וגרם להם צער ועוגמת נשע עמוקים, שעוד ילו אותו בעתיד.

מעשי הנאשמה יכולו לגרום לפעוט נזק חמור מאוד. חוץ העשו מפלסטיים קשים המשלך לעבר פניו של תינוק רך, עשוי לפגוע באיברים רגישים, כמו עין או שפה, ולגרום נזק חמור; הפלת עגלת התינוק והרמותה, כשהפעוט נמצא בה, בתנועות חדות וכוכניות, כפי שעשתה הנאשמת, עלולות היו לגרום לפעוט פגימות גופניות ממשיות; החדרת אצבעות בכח לפיו ולגרונו של הפעוט, כפי שהנאשמת עשתה מספר פעמים, הייתה עלולה לגרום לפעוט נזק חמור; התקיפה המתוארת בסעיף 9 לכתב האישום המתוקן - הנראית כחמורה שבממשי הנאשمت כלפי הפעוט - שכלה קיפול גופו של הפעוט עד למצב היוצר לחץ חזק על צוארו, הייתה עלולה לגרום לו נזק חמור ביותר; והנפתו בכוח, הטחתו, והפעלת לחץ על גופו, יכולו לגרום לו פגימות משמעותיות.

במבט כולל על מעשי הנאשמת, ניתן לומר כי הם סיכנו בצורה משמעותית את שלמות הגוף ובריאותו של הפעוט. הנאשמת ביצעה את מעשה תוך ניצול העובדה שהפעוט חסר ישע ובחילק מהמרקם היא פעולה כלפי הפעוט באכזריות.

13. בהתאם לצורך לקיום יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמה של הנאשמת ובין העונש שיטול; ובהתחשב בערכיהם החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידה הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש הולם למשדי הנאשמת, הוא שנה עד 4 שנות מאסר בפועל.

14. מעשי הנאשמת חמורים ומצדיקים ענישה משמעותית.

15. הلقה למשעה אין דרך לאסור על הנאשמת לטפל ילדים ויש להניח שבטעית היא לטפל ילדים, בגין שלה בין של אחרים. על רקע הערכת שירות המבחן את הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשמת ופגיעה אחריה, ובהתיחס למשעים שהנאשמת ביצעה כלפי הפעוט, נראה שיש צורך בהרתעת הנאשמת מפני חזרה על מעשים כאלה.

16. כמובן שיש להודיע כל אלומות, מכל סוג שהוא, ובכל זאת, אלימות כלפי תינוקות היא דבר אחד. הציבור הכללי ובמיוחד ציבור המטפלות, צריך להטמע את התובנה שתינוקות הם מחוץ לתחום ושמי שיפגע בתינוק ישלם על כך מחיר כואב. אחות הדריכים לקידום הבנה זו היא הענישה הפלילית.

17. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשמת מאסר בעבודת שירות לצד עונשים נלוויים. איני מקבל את המליצה להסתפק במאסר בעבודת שירות.

cidou, עמדת שירות המבחן בנוגע לשיש להטיל על נאשם, היא בבחינת המלצה שאינה מחייבת את בית המשפט (ראה למשל, ע"פ 4295/15 ג'אבר אלצאנע נ' מדינת ישראל - פורסם בנבו, 2.5.16; רע"פ 15/15 אבו אלטיפ נ' מדינת ישראל - פורסם בנבו, 16.6.15).

נקודות מוצא זו מחייבת המציאות. בית המשפט הוא הגוזר את הדין. זו חובתו וזה אחריותו. ממילא, אין מקום שעמדתו של גוף אחר, חשוב ככל שהיא, תחייב אותו לתוכאה עונשיות מסוימת.

עמוד 13

בבקשר זה יזכיר, ששיוקלי שירות המבחן בהמלצתו איןום חופפים לשיקולי בית המשפט בגזרת הדין. שירות המבחן מתמקד בעיקר בנאשם ובטובתו (לעתים טובת הנאשם עולה בקנה אחד עם טובת הצבור), ואילו בית המשפט מחויב לשקל אינטרסים רבים ורחבים יותר. בנוסף לכך, שירות המבחן רשאי להמליץ כל המלצה שנראית בעיניו, ללא כל הגבלה, ואילו שיקול דעת בית המשפט בעניישה, מוגבנה בחוק ומוספע ממרכיבים ומעקרונות משפטיים שאיןם נמצאים על סדר יומו של שירות המבחן.

18. למורת נתוני החומרה, אין למצות עם הנואשת את מלא חומר הדין. הנואשת אשה צעירה כבת 25. אין לה עבר פלילי. אישיותה חלשה. שירות המבחן התרשם כי היא בעלת דפוס התנהגות וחסיבה ילדותיים. היא מופנמת. תלותית. בעלת דימוי עצמי נמוך והעדר אסרטיביות עד כדי ביטול עצמי. היא חוותה פגיעות קשות במסגרת קשר זוגי שהיה לה, אשר הותירו בה משקעים וטראות בלתי מעובדים, והתסכול שנשאה הופנה כלפי הפעוט. הרושם הוא שהמאסר יהיה עבורה קשה יותר מהרגיל.

אני נותן משקל מסוים להודאת הנואשת - למורת שעיקר המעשים בהם הודהה מתועדים בסרטוי מצלמת הבית ואני ניתנים להכחשה; לחרטה שהביעה ולבקשת הסליה; ואני מתחשב בדברים שנכתבו בתסוקיר שירות המבחן בנוגע להליכי הטיפול של הנואשת ולסיכון שיקומה.

19. נכון כל האמור אני דין את הנואשת לעונשים הבאים:

א. 15 חודשים מאסר בפועל.

ב. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורה מהמאסר, שלא תעבור עבירת אלימות המסוגגת כפשע.

ג. אני מחייב את הנואשת לשלם לפעו, באמצעות הוריו, פיצוי בסך 20,000 ₪.

זכות ערעור בתוך 45 יום מיום.

ניתן היום, י"ח איר תשע"ח, 03 Mai 2018, בהעדר הצדדים.